

"Ben tokadımı Antranik ile beraber Enver'e, Venizelos ile beraber Said Halim'e vurmam. Nazarımda vuran da sefildir." Burayı açar mısınız?

"Dediler: 'İttihada şedit bir muarızdın. Neden şimdi sükût ediyorsun?' "

"Dedim: 'Düşmanların onlara şiddet-i hücumundan. Düşmanın hedef-i hücumu, onların hasenesi olan azim ve sebattır ve İslâmiyet düşmanına vasıta-i tesmim olmaktan feragatıdır.'"

"Bence yol ikidir: mizanın iki kefesi gibi. Birinin hiffeti, ötekinin sıkletine geçer. Ben tokadımı Antranik ile beraber Enver'e, Venizelos ile beraber Said Halim'e vurmam. Nazarımda vuran da sefildir."(1)

Antranik, Osmanlı'nın son döneminde ve I. Cihan Harbi boyunca, **Ermeni çete ve örgüt lideri** olarak isyan etmiştir. Ermenileri Osmanlı aleyhine kıskırtmış, Rusların ön birliği olarak Anadolu'da, mahsusen Bitlis ve Erzurum civarlarında acımasız katliamlar yapmış ve şehirleri ve haneleri harab etmiştir. Bu sebepten dolayı İngilizlerin makbulu olmuş, onların da Osmanlı'nın yıkımı ve bölünmesi için piyonluğunu yapmıştır. Tuğgeneral rütbesini haiz olan bu hain teröristbaşı, Ermenistan'ın kuruluşunda da çalışmış, Fransızlar tarafından rütbesi iade edilmiş ve takdir görmüştür. 1927 yılında Amerika'da ölmüş, daha sonra lanetli cesedi Paris'lerde gezdikten sonra, Ermenistan'a bir kahraman edasıyla gömülmüş, yaptığı ihanet, terör ve cinayetlerin karşılığı olarak Rusya İngiltere ve Fransa'nın makbulu olan bu adam adına Erivan'da şehrin göbeğine heykeli dikilmiştir.

Venizelos ise; hukuk eğitimi yapmış olup, Yunanistan diplomatları ve başbakanlarındandır. Babası gibi bu da Osmanlı'ya ihanet eden çeteler kurarak ayaklanmaları başlatan ve geliştiren bir adamdır. Balkanların Osmanlı'dan ayrılmasında büyük rol oynamıştır. Girit'in Osmanlı'dan ayrılıp özerkliğinin ilanı ve daha sonra Yunanistan'a bağlanması, bu adam sayesinde. I. Cihan Harbi'nde krala rağmen itilaf devletlerinin tahakkümüyle Çanakkale Savaşı'na Yunan askeri gönderen haindir. 1920'de ise, Türkiye topraklarını işgal eden ve Türk-Yunan mücadelesinin başlamasına zemin hazırlayan bir düşmandır.

Üstad Hazretleri, Osmanlı'nın ve saltanatın hâssaten de Hilafetin devamından yana idi. Önce Jön Türkler'in sonra da İttihat ve Terakki'nin başlatmış olduğu, güdümlü

muhalefet ve isyan hareketleri, maalesef itilaf devletlerinin de desteğiyle, 620 yıllık yaşanmış ve ihtiyarlanmış çınarı ve saltanatı fevkalade yıprattı.

Ya memleket komple yangın yerine çevrilecekti veya Meşrutiyet ilan edilerek, halka bir nefes aldırılıp, o hain proje hafifleştirilecekti. Ehvenüşşer ihtiyar edildi. Siyasî bir deha olan Sultan II. Abdülhamid, mecburen meşrutiyeti ilan ederek İttihat ve Terakki'nin hükümet etmesine, rejim müsait hale getirildi.

İttihat ve Terakki'nin içerisinde bozuk kafalı ve mason tabiatlı insanlar olduğu gibi, Ziya Paşa, Mehmet Akif Ersoy gibi dindar ve vatanperver insanlar da vardır.

Her halükarda, kader bir devri sonlandırıyor, yeni bir devri açıyordu. Ya bu yeni devir kabullenilerek istikbale yönelik hayırlı mücadeleler başlatılacak veya bir avuç Anadolu'da yıkılıp sömürge haline getirilecekti.

İşte Üstad Hazretleri, aynen Abdülhamit Han'ın düşündüğü gibi hareket ederek, önceden tahakkukuna çalıştığı Hilafetin ve Osmanlı'nın devamı projesi imkansız hale gelince, çâr nâçar iktidara gelmiş olan İttihat ve Terakki'yi desteklemek mecburiyetinde kalmıştı.

Üstadımız, "**Eskiden İttihat ve Terakki'ye muarız idin neden şimdi sükut ediyorsun?**" sualine, zamanın ve şartların değiştiğini nazara vererek, "**düşmanların onlara şiddet-i hücumundan ediyorum. Ayrıca o hain düşmanların elinde vasıta-i tesmim yani zehirleme vasıtası olmaktan feragat ediyorum.**" mantığıyla İttihat ve Terakki'yi mecburen desteklemiştir. Çünkü artık ülkeyi onlar idare ediyorlardı. Ancak onların hata ve yanlışlarını tasvip etmemiş, her zaman müspet manada yol göstermiştir. Aynı şeyi cumhuriyetçilere de yapmıştır.

İşte zalim ve hain İtilaf Devletleri'nin tahriki ve projesi ile öne sürülen Yunan ve Ermeniler doğuda ve batıda isyanlara ve eşkıyalıklara başlatılarak, o zalim devletlerin emel ve arzularına zemin hazırlanmıştır.

İttihat ve Terakki ise, bu mücadelelerin içerisinde kendilerini bulmuşlar ve âdeta çırpınıyorlardı. Maalesef bu çırpınmalar, onları daha fazla perişan etmiş ve batırmıştır.

İşte Bediüzzaman Hazretleri böyle bir zaman ve atmosferde, içeriden de muhalefet oluştursa idi, harici düşmanların amaçlarına hizmet ederdi.

İşte bu sebepten dolayı mealen şöyle buyurmuştur:

"Bence bu mesele mizanın yani terazinin iki kefesi gibidir. Birinin hiffeti hafifliği, öbürünün sıkletine yani ağırlığına geçer. Ben bu şartlarda taşıma ve tokadımı, Ermeni haini çapulcusu olan Andranik ve Yunan eşkıyası ve zalimi olan Venizelos ile aynı tarafta olup, Sait Halim Paşa ya ve Enver

Paşa'ya (İttihat ve Terakki'nin liderleri) vurmam. Nazarımda vuran da sefil ve alçaktır."

Üstadımız vazife itibarıyla siyaset aleminde de sahib-i rüşd ve dava olduğundan, mahiyeti itibarıyla olaylara bu şekilde bakmıştır. İttihat ve Terakki'nin (B) takımı olan cumhuriyetçileri de aynı mantık ve muhteva ile değerlendirmiştir.

Elhamdülillah, bu ince siyaset ve temkinli hareket Üstadımızı muvaffak etmiştir. Bugün Türkiye ve Anadolu insanı olarak, bu basiretli davranışların şahidiyiz. İslam aleminden, maddi ve manevi olarak, uzmanların itirafıyla yetmiş yıl öndeyiz.

(1) bk. [Sünuhat](#).